

Affattelsen af Lovforslagets § 4, for saa vidt heri er angivet de Virksomheder, der overhovedet skulle falde ind under Loven. Det var ogsaa Genstand for ikke liden Kritik i Fjor, idet man den Gang, og ikke med Urette, paaviste, at Grænserne mellem de farlige og ufarlige Erhverv ikke vare trukne tilstrækkeligt skarpt i Bestemmelserne i Lovforslaget, som det den Gang var affattet. Der blev taget Hensyn til denne Kritik i Landstinget og det paa en saadan Maade, at den forandrede Affattelse vandt Anerkendelse, særlig hos det enkelte Medlem i det andet Ting, der paa dette Omraade — jeg tænker her særlig paa Bestemmelserne om Bygningsarbejder — turde være at anse for en Autoritet, det ærede 3dje Medlem for 1ste Kreds (Fussing) som Repræsentant for Haandværksstanden. Han har udtalt sin Tilfredshed med Bestemmelserne i § 4 A. 4., med Hensyn til Bygningsarbejde, der falder ind under Loven. Nu kan man ganske vist kritisere denne Affattelse endnu, fordi det maa erkendes, at det vil være ganske umuligt at finde en Definition af farligt Bygningsarbejde, som udelukker alt ufarligt fra at falde ind under Loven, men jeg tror, at der her er draget baade en skarpere og bedre Grænse end den, der fandtes i Lovforslaget i Fjor. Jeg vil over for de Indvendinger, der kom frem med Hensyn til dette Punkt, sige, at man skal fastholde det Princip, som laa til Grund for Loven, nemlig kun at tage de Erhverv med, hvor der med Billighed kan paalægges Arbejdsgiverne og Arbejdslederne et Ansvar for Ulykken, ikke just saaledes, at man i hvert enkelt Tilfælde kan sige, at Arbejdsgiveren bevislig har haft Ansvaret for, at Ulykkestilfældet er sket, idet der jo ikke kan være Tale om — saaledes som det ærede Medlem for Skanderborg gentagende har udtalt — at der skulde kunne fordres et faktisk Bevis for en Virksomheds Fare eller Ikke-Fare. Et saadant Bevis kan selvfølgelig ikke føres. Men naar man fastholder det Princip, at Arbejdsgivere og Arbejdere skulle dele Ansvaret for Ulykken, bør man ogsaa have sit Blik hæftet paa, at man ikke tager andre Virksomheder med — men paa den anden Side ogsaa tager saa mange Virksomheder med som muligt — end dem, hvis Farefuldhed under deres Udøvelse er afhængig af, hvorvidt Arbejdsgiveren har kunnet træffe og har truffet de fornødne Forsigtighedsregler over for Arbejderne. Naar man nu gennemgaar de forskellige Erhverv, der ere opførte under § 4 A,

tror jeg, man maa indrømme, at ved alle disse Erhvervsvirksomheder, vil der fra Arbejdsgiverens Side kunne udøves en Virksomhed for saa vidt muligt at sikre Arbejderne mod Ulykkestilfælde. Naar man fastholder det Synspunkt, forekommer det mig ogsaa, at man maa kunne forstaa, hvorfor det ogsaa i og for sig er naturligt, at den Maler, som blev omtalt forleden Dag af det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (J. Jensen), der i en Stue glider paa Gulvet, og derved kommer til Skade, ikke kommer ind under Loven. I dette Tilfælde kan der nemlig ikke paa-hvile Arbejdsgiveren en Forpligtelse til at sørge for, at en saadan Ulykke ikke sker. Staar han derimod paa et Stillads, kan Arbejdsgiveren meget godt have Skylden for, at Stilladset gaar itu eller vælter — maaske han ikke har medgivet en Mand, som kan holde paa Stilladset — det kommer selvfølgelig an paa de enkelte foreliggende Tilfælde. Jeg tror, man maa kunne forstaa det Princip, at Arbejdsgiverens Ansvarlighed over for det enkelte Ulykkestilfælde, maa tages med i Betragtning. Det er det samme Hensyn, som kommer frem, naar ærede Medlemmer paa en meget underholdende Maade have draget en Sammenligning mellem Damptærskværker og vælige og løbske Heste. Det er ganske vist, at Damptærskværket hverken bider eller slaar bag ud, og det løber vel i Almindelighed heller ikke løbsk, men der er dog den Forskel, at over for Damptærskværket kan Arbejdsgiveren træffe saadanne Sikkerhedsforanstaltninger, som i Almindelighed ville kunne afværge Ulykker, medens det at styre løbske Heste eller omgaas bidske Heste, ikke i og for sig kan siges at være en farlig Virksomhed, fordi det at passe Heste i Almindelighed ikke er farligt.

Det ærede Medlem for Skanderborg (Wulff) kom dernæst med forskellige kritiske Bemærkninger med Hensyn til Affattelsen af § 4 A. 4., for saa vidt der der var gjort en Undtagelse angaaende Arbejdet paa Økonomibygninger, hvorved disse ikke falde ind under Loven. Han stillede det Spørgsmaal, hvad der egentlig skulde forstaaes ved Økonomibygninger. Det ærede Medlem maa have bevæget sig overmaade meget i Købstadluft og er vist sjældent kommen ud paa Landet, naar han ikke skulde vide, hvad man paa Landet forstaaer ved Økonomibygninger. Der er ingen Landboer, der er i Tvivl om, at under Økonomibygninger henhøre baade Vadskebygninger, Mejeribygninger, Lader og Stalde